Trăiască victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare!

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 9 (639) ★ 27 februarie 1958 ★ 8 pag. 30 bani

ȚARA

de Cicerone Theodorescu

Parcul tot e-a țării vatră
Nu-s movile de pămînt:
Sînt Carpații mari, de piatră!
Nu sînt arbori — codri sînt!

Nu e apa din găleată:
Trece Dunărea pe-aici!
— Ce frumoasă, ce bogată,
Țară scumpă, te ridici...

Nu-i un parc — e-un colț de țară.
Nu-i bazin, e mare-albastră.
...Și cu drag ne înconjoară
Țara-ntreagă, maica noastră.

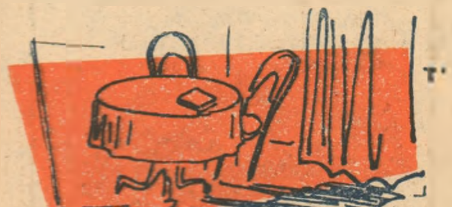
COPII — CORESPONDENȚI PE TEREN

In micul orășel minier Comănești, gazeta noastră are mulți corespondenți. PODOLEANU LEANA, BALMEZ RODICA, JORA MAGDALENA, HULUȚA MARIOARA sînt doar cîțiva. In cinstea alegerilor de la 2 Martie, ei s-au gîndit să ne facă o surpriză. Și-au reușit; ne-au trimis acest reportaj.

„Dragă redacție, ieri la ora 15 fix brigada noastră s-a întîlnit la...

CASA PIONIERILOR

E o clădire mare și frumoasă. Aici activează 13 cercuri. Nu e înființată de mult, dar cîte lucruri interesante nu se află aici! Dacă îți place muzica așa cum îi place lui Precup Alexandru atunci te înscrii la cercul de muzică! Dar la Comănești, cele mai îndrăgite cercuri sînt cele de tîmplărie și croitorie. Noi, cei de la aceste cercuri, am reparat mobilierul școlii, am învățat să tricotăm, să coasem. Iar planuri avem multe și Casa pionierilor ne va ajuta să le realizăm.

— Dar ce-i asta? Din brigada noastră lipsește tocmai...

RĂZVAN CIUCĂ

Să mergem să-l căutăm acasă.

— Cioc,cioc, am bătut nehotărîți în poartă. Il căutăm pe Răzvan.

— Răzvan? Păi n-ați aflat? S-a mutat la locuințele muncitorești ne-a răspuns cineva. Tatăl său a primit casă nouă!

Am pornit cu toții într-acolo. Acum, Răzvan locuiește într-o casă mare și luminoasă. Are 3 camere, hol, bucătărie, cămară și baie. Cît de plăcut îi este lui Răzvan să-și facă seara lecțiile într-o cameră liniștită, luminoasă.

Impreună cu Răzvan am pornit la...

TOVARĂȘUL DIRECTOR

— Vă rugăm să ne permiteți...

— Am vrea să vedem și noi termocentrala. Știți... și Balmez Rodica îi dezvălui „secretul" cu surpriza.

— Fie, zise tovarășul director.

Și întreg grupul de corespondenți, conduși chiar de tovarășul director, am pornit spre uzină. Inainte, termocentrala era mică. In ultimii ani, cu ajutorul utilajului primit din Uniunea Sovietică, ea a fost mărită. Acum, termocentrala Comănești alimentează cu curent electric toată industria carboniferă și petroliferă din cuprinsul mai multor raioane, precum și consumul casnic din orașele și satele din jur.

De aici am pornit din nou spre centrul orașului și anume la...

CLUBUL „1 MAI"

Aici se află multe lucruri interesante, dar pe noi, pionierii, cel mai mult ne atrage biblioteca. Ea numără peste 8000

de volume. Și pentru că 40 la sută din cititori (așa cum ne-a mărturisit tovarășul bibliotecar) sînt elevi, multe din aceste volume se adresează nouă, pionierilor.

— Cînd am avut teză la romînă, a spus Precup Alexandru, aici am venit de-am studiat operele lui Creangă. Dar nu numai pentru școală, ci și ca să citesc așa pentru mine, pentru cunoștințele mele generale, caut aici multe cărți: „Tînăra Gardă", „Vasioc Trubaciov și tovarășii săi", „Cei trei mușchetari", „Orașul minunilor" și cîte altele.

Apoi noi, cei care am făcut parte din brigada tinerilor corespondenți, am mers la școala medie care s-a mutat de curînd în fostul castel al lui Ghica, și apoi ne-am îndreptat spre locul unde în această primăvară se va face un parc și un teren de sport.

De vorbă cu cititorii

Ca să citesc și să răspund la scrisorile voastre am o singură zi pe săptămînă. Dar ziua aceea e sărbătoare pentru mine. Mă bucur și mă necăjesc odată cu voi, caut să ajut și eu, măcar cu un sfat. Aș vrea să învățați mai bine, să fiți mai disciplinați, dar aș vrea mai ales să deveniți oameni. Haideți, dragi prieteni, să discutăm despre asta.

HIDVEGHI ȘTEFAN str. Axente Sever nr. 43 Sighișoara. E adevărat, ai dreptate, vecina ta Cristof Erji se poartă foarte urît cu mama ei. Drept să-ți spun, nici nu știu cum pot să existe astfel de fetițe. Cît muncește mama pentru noi... Să ai totdeauna rochițe curate, călcate, să găsești masa gata, să mergi la film, cînd ești bolnavă să te îngrijească! Cît de necăjită trebuie să fie mama lui Erji. Spune-i, dragă prietene, din partea mea, să se gîndească la toate astea. Poate că-și va schimba purtarea.

PAREPEANU GABRIELA, Școala medie mixtă nr. 28 București. Am mai auzit cazuri cînd o colegă a copiat, dar un caz ca acesta e revoltător. Ascultați și voi, ceilalți prieteni ai mei, și judecați-l. În clasa Gabrielei sînt 4 „prietene": Wiky (probabil Victoria) a învățat pentru teza la fizică (prin „sistemul" lor, pregătirile pentru teză se fac prin rotație), Angelica s-a așezat în bancă cu Wiky și... trage o dată cu ochiul, scrie, apoi suflă, își mai aruncă o dată privirea, iar mai scrie, iar mai suflă. Viorica și Ina, celelalte două „prietene", scriu de zor tot ce aud. Rezultatul cred că vi-l închipuiți? Wiky care a învățat, a căpătat nota 9, iar restul prietenelor... fiecare după cum a avut urechea mai ascuțită: 4 și 5. Prietenia eu n-o înțeleg așa. Spuneți și voi dacă asta se mai poate numi ajutor. Și-apoi, între noi fie vorba, și colegele lor au o mare vină. Sau poate că colectivul vostru a luat unele „măsuri", le-a criticat, a discutat cu ele, le-a arătat ce înseamnă adevărata prietenie?

VALERIU CONJUȘNEANU, de la Școala de 7 ani Boșcov, regiunea Pitești.

Faptul că atunci cînd colegul tău Emilian Bibireață a fost bolnav l-ai vizitat, i-ai arătat lecțiile, mi-a plăcut. Ajutorul, prietenia adevărată, îi caracterizează pe pionieri. Și tu ai procedat ca un adevărat pionier.

MARIUCA

O LECȚIE POATE FI BASM

Cînd am intrat în clasă, nu bănuiam că am să simt, că am să aud una dintre cele mai frumoase poezii. Stăteam în banca scundă din fundul clasei și vorbele ei m-au vrăjit, m-au furat. Era îmbrăcată simplu; o rochie cenușie și o bundiță cafenie. Pe cap purta năframa de sub care i se zărea părul, părul negru, în care se iviseră și fire albe.

Intotdeauna, lecțiile de aritmetică mi s-au părut lungi și plictisitoare. Dar lecția acestei învățătoare era altceva, era un basm. Fetele și băieții erau numai ochi și urechi; aproape toată clasa a fost ascultată. Nimeni nu răspundea neîntrebat. Nimeni nu dădea un răspuns negîndit.

Cu 12 ani în urmă

Viorica Moga a venit în satul Șuncuiuș acum doisprezece ani. Pe atunci tavanul clasei era făcut din grinzi vechi, ce lăsau să treacă lesne înăuntru picăturile de ploaie. Viorica Moga a mers la Huedin, să ceară un ajutor pentru reparația școlii. Apoi a strîns bani de la săteni și, nu peste mult, cele două săli de clasă au fost reparate. Tot ea a fost aceea care a dat cel mai inimos sprijin la organizarea cooperativei sătești. Sătenii au prins drag de ea. Băteau cu încredere la ușa ei, să-i ceară sfatul. Mai erau săteni care își

țineau copiii acasă, să vadă de gospodărie, în loc să-i trimită la școală. Invățătoarea mergea la ei și le arăta că greșesc lipsindu-și copiii de lumina învățăturii. Elevii ei sînt acum oameni destoinici. Unii sînt gospodari neîntrecuți, alții muncitori la întreprinderea minieră de argilă din apropiere, alții au mers la facultate.

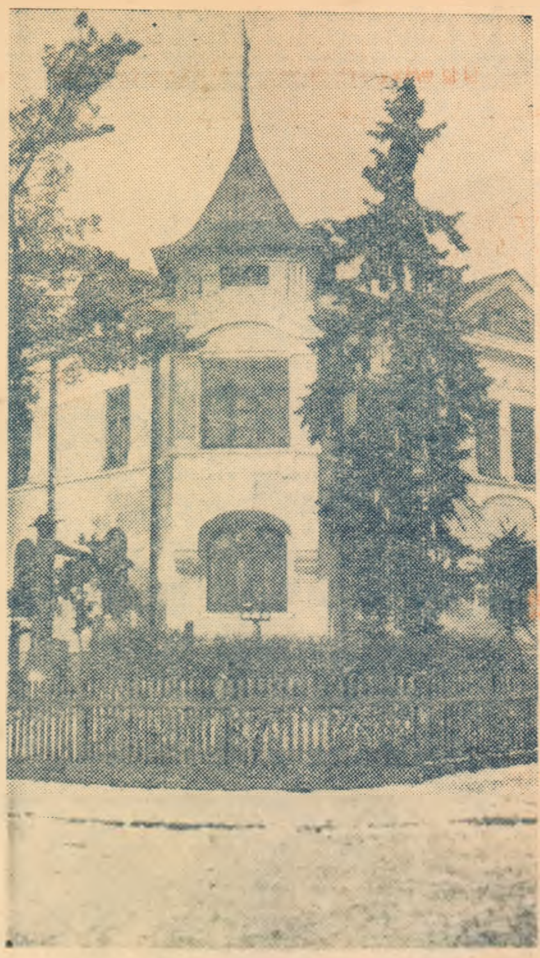
Adesea primește scrisori de la foștii săi elevi. Aceștia o socotesc ca pe o a doua mamă și nu se sfiesc să-i vorbească deschis despre bucuriile ori necazurile ce le au. In urmă cu cîțiva ani tovarășa Moga a primit postul de secretară a Sfatului popular. Muncea cu multă inimă, dar se vedea că are ceva pe suflet. Cînd o întîlneau copiii pe uliță, îi săreau de gît și o rugau să vină înapoi la școală. Imi place munca asta, le spunea ea tovarășilor săi de muncă, dar mi-e dor de copii, inima mea a rămas acolo, la ei. Mare bucurie a fost cînd Viorica Moga s-a întors la școală. Invățătoarea și-a recăpătat voioșia și copiii o rugau să nu-i mai părăsească niciodată. Viorica Moga își alintă elevii. Celor mai mici le ascute creioanele, le spune povești, iar dacă vreunei fetițe i se despletește părul, o piaptănă cu grijă și răbdare de mamă. Ochii ei știu să citească în sufletul fiecărui copil, vorba ei alină și supărările mici și durerile. Elevii săi pleacă din școală pregătiți temeinic. Primii ghiocei de pe văile Șuncuiușului au fost aduși pe catedra ei. De pe catedra ei florile nu lipsesc niciodată.

Cînd oamenii au încredere...

Patru ani la rînd, Viorica Moga a fost deputată în Sfatul popular. Și anul acesta sătenii au propus-o cu încredere. Dacă veți merge la Șuncuiuș, veți găsi lumină electrică, veți găsi case noi, oameni care au învățat să citească la bătrînețe. Sătenii vă vor spune că au radio și negreșit vă vor vorbi despre ea. Vă vor povesti cum, nu de mult, învățătoarea a muncit cot la cot cu sătenii, pentru a îndigui apele Izbîndișului, care primăvara se umflă și fac prăpăd în drumul lor. In tot ceea ce s-a clădit, în tot ce e nou, în Șuncuiuș, ea și-a pus brațul și sufletul.

Dacă ar veni în clasa ei toți cei care n-au avut copilărie, toți cei care au fost lipsiți de dragostea, de sfatul unei învățătoare, ea, cu duioșie și răbdare ar începe cu începutul. I-ar învăța să zîmbească, să aibă încredere în viață, așa cum m-a învățat pe mine lecția ei de aritmetică.

ELENA DRAGOȘ

FAȚADA CASEI PIONIERILOR DIN BOTOȘANI

Fapte pionierești

Două prietene

Cele două prietene alergau prin viscol rîzînd. Le plăcea să-l primească voinicește în piept, să-i topească acele de gheață cu căldura obrajilor. Le plăcea, mai cu seamă, să-și dea vînt una alteia în zăpadă. Dar nu renunțau nici la războiul amical cu bulgări de zăpadă.

— Păpușa, dau!
— Georgeta, nu!
— Păpușa, vai!
— Georgeta, stai!

Deodată Georgeta sări alarmată înlături — dar era prea tîrziu; tot o izbise nițel pe bătrînica pe care n-o văzuse la timp în ceața viscolului.

— Iartă-mă, bunicuță!

— Viscolul e de vină! se dezvinovăți și Păpușa, bucuroasă că nu se întîmplase nimic rău.

— Nu-i nimic, lăsați! Așa se întîmplă la joacă! le liniști cu zîmbet bătrîna, pregătindu-se să urnească mai departe sania încărcată cu lemne.

Cele două prietene nu stătură pe gînduri.

— Bunicuță, sania e prea grea. O ducem noi!

Și porniră...

— Georgeta, hai!
— In trap de cai!

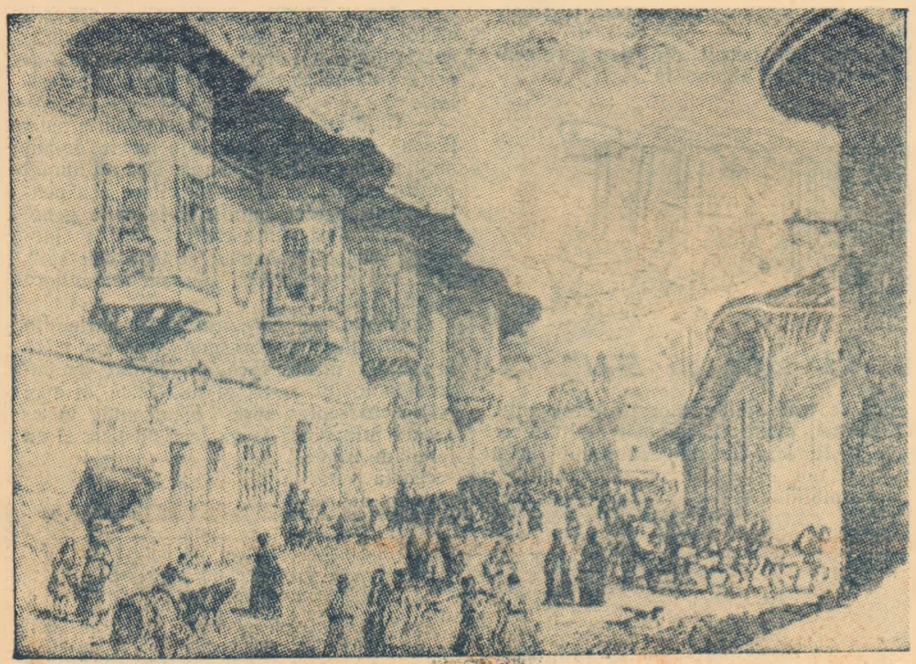
...Cînd ajunseră la destinație, bătrînica, mulțumindu-le bucuroasă, le întrebă cum le cheamă. Fetele răspunseră cum se cuvine, politicoase:

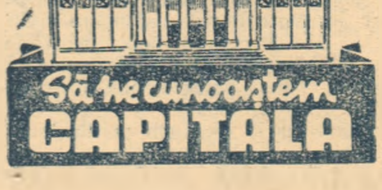
— Hanuș Georgeta. Școala de 7 ani nr. 4, de aici, din Constanța.

— Balaș Paraschiva, colegă cu Georgeta.

Gheorghiță-Reporterul

Vă prezentăm un aspect al Capitalei noastre așa cum arăta pe la sfîrșitul secolului XVIII-lea. Vădita influență orientală poate fi observată cu ușurință și în stilul construcției caselor (1843).

Pentru una din perioadele cele mai interesante ale vieții Capitalei noastre gravurile vechi sînt mărturii despre stilul arhitectonic, oameni și obiceiuri de dinainte de revoluția de la 1848.

Gravură de Charles Doussault.

Studiind Regulamentul pionieresc

CURAJ

Prin urmare, am ajuns la curaj. „Pionierul trebuie să fie curajos". Așa scrie în Regulament. Greu lucru să fii curajos. Unuia îi este frică de întuneric, altul se teme de șoareci. Am văzut o dată un băiat care nu voia să stea orizontal în apă, în ruptul capului. Dar, dacă pionierii de la Școala nr. 150 din București (care de mai multă vreme studiază Regulamentul) au ajuns la curaj, problema a trebuit să fie lămurită.

Cum s-o lămurească însă? Și iată că cineva de la Palatul pionierilor le-a dat o idee: „Invitați oameni curajoși. Ei or să vă explice ce e curajul".

Oameni curajoși sînt însă mulți. „Hai să invităm un scafandru". „Ba un alpinist". „Un aviator! Poate fi cineva mai curajos decît aviatorul?"

Așa s-a făcut că, o săptămînă mai tîrziu, tovarășul Aurel Cristian, aviator, și tovarășul Ion Ghenciu, radiotelegrafist de bord, se aflau în mijlocul unui grup de pionieri de la școala mai sus pomenită.

Voi știți cum arată un aviator, dragi copii. I-ați văzut adeseori chipul în revistă. Cu ochelari mari, cu caschetă... Sigur, așa seamănă cu o arătare ciudată. Dar fără toate astea e un om ca toți oamenii. Ba chiar, cei doi aviatori veniți în mijlocul copiilor erau și cam... sfioși.

— Tovarășe Cristian, vă rugăm să ne spuneți părerea dv. despre curaj.

— E adevărat că trebuie să te naști curajos?

— Dumneavoastră v-a fost vreodată frică?

Tovarășul Cristian s-a ...speriat:

— Ei, nici chiar așa, toți deodată. In primul rînd nu trebuie să te naști curajos și în al doilea rînd aflați că și mie mi-a fost de multe ori teamă.

— Dumneavoastră? Cum așa?

— Păi cui nu-i e frică pe lumea asta? Unii știu să învingă frica. Aceștia sînt cei curajoși. Alții nu pot s-o învingă. Aceștia sînt fricoșii. Mie, cînd a trebuit să sar prima oară cu parașuta, mi s-a făcut părul măciucă. Mă uitam cu ochi mari la prăpastia care se deschidea în fața mea și teama mă înțepenea.

— Și ați sărit?

— Am sărit.

— Cum v-ați învins teama?

— Teama poți s-o învingi cu adevărat numai atunci cînd ai un țel cinstit, înalt. De cînd eram mic doream să ajung aviator. Eu locuiam prin Băneasa. Toată ziua priveam avioanele. Și în vis mă vedeam pilotînd un avion. Cînd a fost să sar cu parașuta, mi-am zis: „Un pilot trebuie să știe să sară cu parașuta. Dacă n-am să sar, n-am să devin pilot". Asta m-a ajutat să-mi înving teama.

— Foarte adevărat — încuviință tovarășul Ghenciu. Un scop înalt te înaripează, îți dă curaj. Să vă povestesc o mică întîmplare din războiul antifascist. Eram în Cehoslovacia și-i alungam pe nemți. Avionul nostru, a-

AL. MIHU

(Continuare în pag. a VI-a)

A LUAT NOTA 10

—Marina, am luat zece!

— Bravo, Alexandrino, și la mai mare!

...Păcat că notă mai mare decît zece nu există!

(Școala de 7 ani mixtă nr. 53 — București

Dragă Livia

— SCRISOARE DESCHISA CĂTRE DREPTU LIVIA, ȘC. DE 7 ANI NR. 7, PAȘCANI —

Mă iartă dacă în locul Măriucăi îți răspund eu. M-am hotărît să-ți scriu de îndată ce am citit scrisoarea ta. Mi-am dat seama că rîndurile tale sînt izvorîte din inimă. „Cînd au început discuțiile despre viitorii utemiști, inima-mi bătea tare, tare de tot. Dacă voi fi respinsă? Dar nu! Plutesc ca prin vis. Un vis frumos.

Zi neuitată a vieții mele. Cravata care mai fîlfîie veselă la gîtul meu este bucuroasă că a venit să-i țină tovărășie carnetul de membru U.T.M.. Ție, Partid, ție, patria mea dragă, vă mulțumesc din inimă și vă făgăduiesc să muncesc cu devotament pentru poporul meu".

Adînci și de preț cuvinte ai așternut tu, Livia, pe hîrtie.

Ai intrat acum în rîndurile U.T.M.-ului — organizație revoluționară de tineret, urmașă a Uniunii Tineretului Comunist.

Gîndește-te, Livia, că din rîndurile acestea s-au ridicat tineri care n-au pregetat să-și dea viața pentru cauza clasei muncitoare: Vasile Roaită, Filimon Sîrbu, Petre Gheorghe. Erau doar cu cîțiva ani mai mari ca tine cînd, ascultînd cuvîntul partidului, s-au avîntat în luptă.

In inima lor ardea nestinsă ura împotriva stăpînirii care-i asuprea și dragostea lor izvora fierbinte pentru patria pe care o doreau liberă, frumoasă, mîndră.

Pe tine Livia, încă din cea mai fragedă copilărie totul te-a ocrotit, totul îți este prieten. Tu crești într-o țară în care clasa muncitoare este stăpînă.

In familia pionierească ai cîntat și ai rîs fără grijă. Cînd te-au primit în U.T.M., colegii, instructoarea, profesorii, au fost lîngă tine, să te ajute, să-ți spună cuvintele cele mai potrivite. Cum se zice în basmele noastre populare, Livia, lîngă leagănul tău au fost cele mai bune ursitoare.

Vezi tu, dragă Livia, mulți băieți și fete ne scriu nouă: „Azi am trăit o mare bucurie, am devenit utemist" sau „Ce fericire! Am devenit utemistă"...

Tu și ei, trebuie să știți că a face parte dintr-o organizație revoluționară înseamnă a fi cinstit și devotat organizației, partidului, a fi devotat muncii și a nu te teme de dușmanii patriei și poporului tău, chiar dacă te afli în fața lor, aproape, aproape de tot. Gîndește-te la utemiștii Grigore Petre și soția lui despre care s-a scris în „Scînteia tineretului". Aflîndu-se în fața unui spion care se strecurase într-o noapte de vifornită în casa lor, ei au dat dovadă de stăpînire de sine, de curaj, de ingeniozitate. — Grigore Petre s-a dus și a chemat grănicerii și dușmanul a fost prins.

Sau gîndește-te la zecile de tineri din patria noastră care s-au luptat de multe ori cu apa, focul, ca să salveze bunuri care aparțin poporului.

Vezi tu, Livia, eu cred că asta înseamnă să-ți iubești patria, poporul. Să știi să trăiești demn, să-ți dăruiești toate forțele patriei.

B. CARAGIALE

La închiderea paginii

„R.P.R. în mărci", aceasta a fost tema adunării noastre de grupă, ne scrie Levi Simona, de la Școala medie nr. 2 Craiova. Pentru această adunare ne-am pregătit mult, am adunat timbre, iar apoi... Apoi am făcut o hartă a R.P.R., pe care, în dreptul principalelor orașe, am lipit timbrul cu specificul orașului respectiv".

★

„In turneu! Nu glumesc, ne scrie Victoriu Felicia, de la Casa pionierilor din Caransebeș. Ansamblul nostru artistic a fost în turneu în orașul Oțelul Roșu"!

★

Concursul pentru obținerea titlului de „Cel mai bun recitator" a avut loc de curînd la Casa de copii școlari nr. 2 Brăila. Ciștigătorii? Balica Guța, Rădoi Vasilica și Radu Marcel.

★

„Fii gata pentru apărarea sanitară!" și pentru aceasta noi ne pregătim mereu, ne scrie Stuparu Manica, str. Mătăsari nr. 7 Arad. Iar rezultatul? La concurs am ocupat primul loc pe oraș".

★

„In vizită la expoziția de artă plastică" este intitulată scrisoarea pionierei Hudescu Suzana de pe str. Crișan nr. 14 Baia Mare. Am văzut, ne scrie ea, tablourile: „Invalidul de război", „8 Martie" de V. Veith, „La coasă" de T. Kiss și altele. Dar cel mai mult mi-a plăcut „Claie de fîn" de Lidia Agricola.

Vreau medic SĂ MĂ FAC CĂRȚILE ÎNSĂ nu-mi plac

Cine nu-l știe pe Mihai dintr-a VII-a! Băiat voinic, totdeauna vesel și vorbăreț. L-am cunoscut într-o recreație și ne-am și împrietenit. Am aflat că-i plac geografia, istoria, dar cu precădere științele naturii, că are note și bune, și rele. Cînd l-am întrebat ce vrea să se facă, mi-a răspuns hotărît: medic militar.

În clipa aceea cîțiva colegi de lîngă el au zîmbit neîncrezători.

De ce oare?

Cîteva minute mai tîrziu stăteam de vorbă cu tovarășa instructoare.

— Adineauri m-am despărțit de o nouă cunoștință, i-am spus, de Mihai Poșdeucă. Bun băiat, nu-i așa?

— Bun, cînd vrea, mi-a răspuns. Am privit-o nedumerită. Da, da, continuă ea, pe Mihai îl cunosc de mult. L-am avut elev în primele patru clase și mi-amintesc cît de nebunatic era... Zvăpăiat și bătăuș... Acum s-a schimbat mult... și, de-ar învăța cît poate, ar fi printre primii în clasă. La el în catalog stau note 5 lîngă 10, de parcă n-ar fi tot ale lui.

De ce oare?

În după amiaza aceea mă aflam la Mihai acasă. L-am găsit „la lecții", într-o cameră curată, nestingherit de nimeni. Mama lui, o femeie cu figură blîndă și liniștită, robotea prin casă încet, căutînd să nu-l supere nici cu zgomotul pașilor ei.

— Ei, Mihai, gata lecțiile? l-am întrebat.

— Să știți, tovarășă, că lui Dănuț al meu (așa simte mama nevoie să-și mîngîie fiul) nu-i trebuie mult timp pentru lecții. Numai să vrea...

— Cum vine asta „cînd vrei?", întreb eu.

— Eu învăț, dar... îmi place joaca. Cîteodată mă apucă seara afară la joacă și... apoi învăț și eu la ce-mi place mai mult. Tot n-am timp pentru toate, îmi răspunse cu răsfăț Mihai.

— De aceea iei note proaste la romînă l?

— Nu, la romînă nu-mi place ...scrisul! N-am răbdare...

Va să zică așa stau lucrurile...

Să aibă asta oare vreo legătură cu zîmbetul neîncrezător al colegilor? Poate! Spune și tu, Mihai, cum crezi c-ar arăta un medic sau chiar un constructor (cum te vede mama pe tine) care lucrează după chef și fără răbdare?

Sc. medie nr. 1 C. Lung.-Muscel,
F. BALAN

PIONIERII POPESCU CORNEL, PREDA GHEORGHE, TUDOR PAVEL, PREDA ION DIN PIATRA OLT ÎN LOC SĂ ÎNVEȚE JOACĂ... RIȘCA.

GICA IUTEȘ

Intîmplări ciudate

(In numărul trecut am publicat un fragment dintr-un roman în pregătire de Gica Iuteș. Acolo s-a vorbit despre viața micului orfan Lucă la conacul boierului Cristu. In fragmentul de astăzi, puteți afla noi întîmplări din viața lui Milucă).

Cu fiecare zi care trecea, lucrurile și întîmplările îi apăreau mereu sub altă înfățișare, căpătînd uneori proporții și înțelesuri neașteptate. Incepu să nu mai încerce acel simțămînt de teamă pentru conu Cristu. Nu se mai speria nici de bastonul lui cu care lovea furios în ceardac, nici de amenințările și poruncile lui răcnite cu glas pițigăiat. Iși cădu seama în curînd că și conu Cristu se teme de ceva ori de cineva, fie chiar de hoții care puteau să vină într-o noapte să prade casa cea mare în care stă singur cuc. Citeodată, cînd se gîndea mai mult la aceste lucruri, i se făcea chiar milă de conu Cristu. Nu avea pe nimeni care să-l iubească! Nici chiar mătușa care se prefăcea atît de smerită în fața lui și-l lingușea la fiecare pas nu-l iubea. Poate că ea se temea să n-o dea afară și s-o arunce pe drumuri, cum o aruncase pe mama și pe dînsul cînd era mic de tot? Poate!...

★

Pentru Tomeca însă, începu să încolțească în inima lui Lucă un simțămînt ciudat și gingaș. Mai ales cînd îl vedea zăcînd beat mort, i se părea că trebuie să stea să-l păzească, să-l acopere să nu-i fie frig, să-l apere chiar de răzbunarea mătușii. Trebuia uneori să se furișeze în bucătărie, să fure cu ajutorul lui Benoni, mîncarea pe care mătușa hotăra că bețivul n-are drept s-o mănînce, pentru că a dormit ca un trîntor și n-a muncit în ziua aceea!...

De la o vreme țuica din sticla lui Tomeca începu să dispară ca înghițită de vîrcolaci.

Tomeca înjura de toți sfinții pe cel care-i fura provizia de țuică și-o bănuia pe mătușa.

De fiecare dată o lua întîi cu binișorul:

— Măi Olimpie, nu mai știi ce să scornești! Ce ți-a căşunat pe țuica mea? Ce-ți pasă ție că beau?... Dar ea îi rîdea în nas:

— Din partea mea poți să-ți bei și ochii din cap!

Cînd o mai auzea vorbind astfel, se înfuria și-o amenința c-o s-o însface de cozi, o s-o învîrtească o dată și-apoi o s-o trîntească de pămînt, să-i iasă tot veninul din gușa ei de năpîrcă. Se jura că ar face chiar pe loc trebușoara asta, dar se uită în obrazul lui Gavrilă Breb, care-i om cumsecade.

Pînă la urmă, mătușa și Tomeca se certară zdravăn, dar țuica dispărea de fiecare dată și păgubașul era nevoit să rabde apoi cîte o zi două, uneori cîte o săptămînă pînă să-și mai poată face rost de alta din sat. Căci în zîmnicul cel mare conu Cristu nu avea decît butoaie cu vin vechi selecționat și nici musca nu se putea înfrupta din vinul acela. Ușile zîmnicului erau încuiate cu două lacăte mici, nemțești, pe care numai conu Cristu se pricepea să le descuie cu niște chei subțiri, pe care le ținea legate la brîu de un lănțug de argint.

Degeaba încerca Tomeca să găsească mereu altă ascunzătoare pentru sticlele lui, pentru că hoțul se arăta a fi pe cît de îndemînatic, pe atîta de șiret.

Intr-o seară însă, cînd Tomeca se întorsese din sat cu-o nouă provizie de rachiu, el descoperi cine-i adevăratul hoț.

Poate că-l pîndise acum, poate că începuse să-l bănuiască pe Lucă. Puse mîna pe el tocmai cînd voia să verse în latrină țuica pe care abia o adusese. Il înșfăcă de ceafă și începu să rîdă. Numai ochii îi sticleau tulburi și înfricoșători.

— Va să zică tu erai, lepădătură! mormăi el. Se descinse de curea și-l bătu pînă cînd băiatul căzu la pămînt. O clipă îl privise năuc, și fața lui buhăită de băutură i se schimonosi ca de plîns. Apoi fugise turbat înspre arie și nu se mai arătase la masă, nici în seara aceea și nici a doua zi.

Lucă îndurase bătaia tăcut, pierzîndu-și o clipă cunoștința din pricina durerii. Cînd se desmetici, unchiul îl ducea în brațe. După unchi, venea Benoni, care plîngea și-l apuca mereu de picior întrebînd:

— A murit, tăticule, a murit?

Lucă zăcu trei zile cu fața în jos. Gemea încet cînd mătușa îi oblojea vînătăile și umflăturile însîngerate cu pîine și oțet, ocărîndu-l:

— Așa-ți trebuie, dacă te vîri în sufletul lui de bețivan! Și-l blestema pe Tomeca în fel și chip. Lucă nu plîngea. Nu voia altceva decît să moară. Mătușa trebuia să-l hrănească mai mult cu sila, bombănind:

— Asta nu-i copil întreg la minte! Dumnezeule — doamne, cu ce-s eu vinovată?

Da, Lucă ar fi vrut să moară în clipele acelea. Dacă durerea și usturimea loviturilor îi aduceau lacrimi în ochi, simțind că i se făcuse o mare nedreptate îi strîngea inima și-i pricinuia o durere și mai cumplită faptul că Tomeca îl bătuse! Tomeca îi strigase „lepădătură" !...

Benoni nu se dezlipea de la căpătîiul lui și încerca să-l mîngîie. Căutînd să dea fețișoarei lui bucălate o înfățișare cît mai fioroasă, îi șoptea:

— Lasă măi, Lucă!... Cînd o să se îmbete iar, să vezi ce-o să-i fac! Am să-i fur rachiul, și-am să i-l arunc cu tot cu sticlă în latrină! Și să vezi, am să-i vîr un smoc de urzici în sîn și-am să-i torn catran în ciubotele cu care se încalță duminica.

Dar Lucă se întorcea cu fața la perete. Nu-i trebuia nimic! Mai bine ar fi fost să moară.

A treia zi, Benoni intră glonț în odaie și gîfîind, îi vesti tulburat:

— Vine Tomeca, cu ciubotele! Cum de le-o fi găsit așa de repede, măi?

Cînd auzi tropăituri în bucătărie, se foi neliniștit trăgînd cu urechea.

Se auzi o bufnitură, pe urmă alta, apoi glasul lui.

— S-a răzbunat fecioru-tău! Mi-a turnat catran în ciubote!

Benoni se trînti pe brînci și intră sub pat într-o clipă.

— Să nu spui că sînt aici!

De dincolo, se auzi glasul supărat al mătușii:

— Om în toată firea! Să-ți pui mintea cu un copil!

Tomeca nu răspunse. Pe urmă, glasul lui se auzi din nou:

— Vreau să-l văd!

Benoni se foi neliniștit sub pat și tră-

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

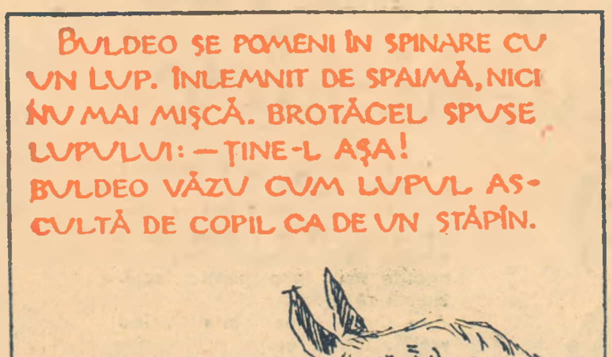
Brotăcel, un copil rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc și-l apără de tigrul Shere-Khan. Incep o mulțime de peripeții. La un moment dat, el află că în haită se pregătește înlăturarea lui Akela și prinderea lui Brotăcel de către tigrul Shere-Khan. Pentru a lupta împotriva lor, Brotăcel se înarmează cu „floarea roșie" — focul și îl pedepsește pe tigrul Shere-Khan, apoi se duce în sat unde e recunoscut de mama lui. Se deprinde cu viața oamenilor. Cu ajutorul bivolilor, îl ucide pe Shere-Khan, dar lăudărosul vînător Buldeo revendică el dreptul de învingător...

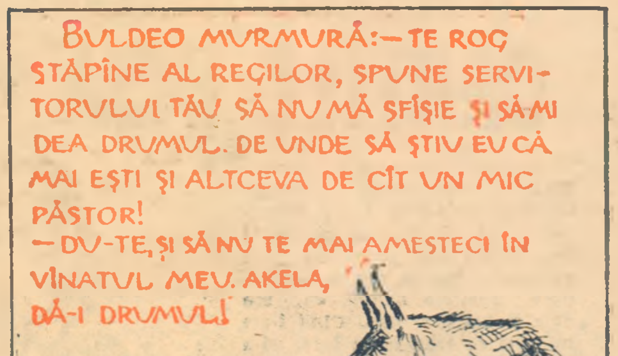
RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

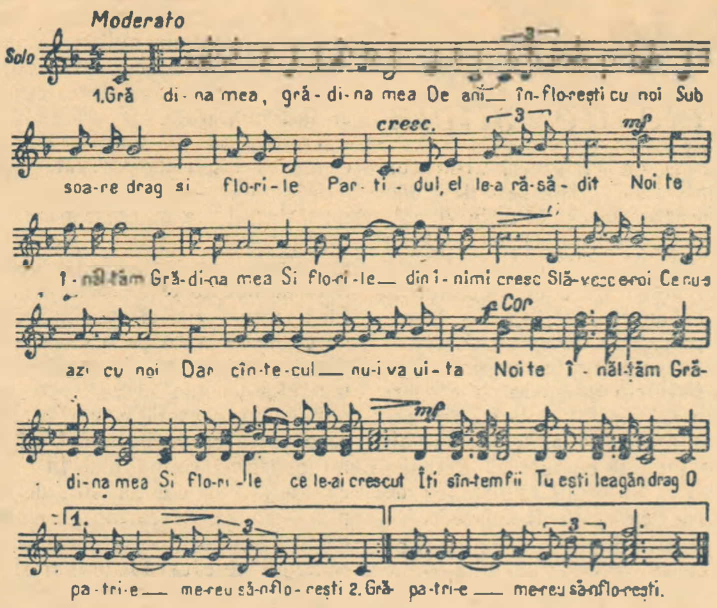

CINTEC PENTRU PATRIE

Versuri: AL. POPOVICI
Muzica: D. BUGHICI

Grădina mea, grădina mea,
De ani înflorești cu noi
Sub soare drag. Și florile
Partidul, el, le-a răsădit

Refren:
Noi te înălțăm,
Grădina mea.
Și florile din inimi cresc.
Slăvesc eroi,
Ce nu-s azi cu noi,
Dar cîntecul nu-i va uita!
Noi te înălțăm,
Grădina mea,
Și florile ce le-ai crescut!
Iți sintem fii,
Tu ești leagăn drag
O, patrio, mereu să-nflorești!

Grădina mea, tu, patria mea,
Ție grădinari sintem
Flori noi s-aduni păcii, cununi,
Vieții de ani ce o cîntăm.

CÎNTEC PENTRU PATRIE

gînd de plapuma cu care era învelit Lucă, se rugă în șoaptă:

— Dă-te la margine, măi!

Lucă lăsă plapuma și-un tremur îl cuprinse trupul. Inchise ochii și-și strînse pleoapele.

Ușa scîrții încet și Tomeca se opri în odaia care de fapt era a lui.

— Mihălucă! Măi Mihălucă! îl chemă el cu glas stins. Iartă-mă, că n-am știut ce fac! Ia uite că le-am adus pline, măi! Nu m-am atins de ele! I-ale și le aruncă cu totul în latrină, puiule!

Lucă deschise ochii. Jos, pe podea, una lîngă alta erau cele două sticle. Erau pline! Tomeca ședea în mijlocul odăii. Obrazul îi era bărbos, mustățile pleoștite și ochii, ochii îi erau triști și rugători. Intr-o mînă ținea ceva învelit într-o hîrtie.

O căldură ca de foc îi năpădi trupul, și o milă fără margini îi săgetă inima. Abia atunci băiatul izbucni într-un plîns nestăvilit cu sughițuri, încît mătușa intră val-vîrtej...

— Ce dracu mai aveți? întrebă ea nedumerită, și văzînd sticlele bătu din palme, plină de uimire: dar ce? i-ai adus rachiu?

Tomeca se zgribuli ca și cum i-ar fi fost frig...

— Le-am adus să le arunce. Are dreptate băiatul! Sînt un bețiv spurcat! Ia uite puiule ți-am adus doi faguri plini cu miere.

Benoni scoase nasul de sub pat și se uită la dînsul.

— Ai dreptate nene Tomeca! El a vrut să-ți facă un bine și dumneata...

Mătușa se porni pe rîs:

— Ieși afară, gîlmă! Cînd o auzi al de tat'-tu, c-ai stricat păcura ai să vezi tu!...

Și toți trei se porniră pe rîs cu hohote. Rîdea și Lucă printre lacrimi, ținînd în sus fagurii de miere.

— Mi-a stricat bunătatea de ciubote, măi Lucă!... Văru-tău ăsta mititel s-ar arunca și-n foc pentru tine!

In clipa aceea parcă, dulceața mierii din fagurii aduși de Tomeca le împăcase sufletele.

— Doamne, ce minune! Se uimi mătușa, luînd sticlele cu rachiu. Nici nu s-a atins de ele! Asta-i curată minune!

După întîmplarea asta, Tomeca nu mai puse gura multă vreme pe băutură. Mătușa avea dreptate! Era curată minune!

GLUME

La ce se gîndea...

Intr-o zi, un editor american îl zări pe marele scriitor englez Bernard Shaw adîncit în gînduri. Curios, îl întrebă:

— Mister Shaw, aș da un dolar ca să știu la ce vă gîndiți!

— Credeți-mă, gîndurile mele nu fac nici două parale.

— Și totuși, la ce vă gîndiți? insistă editorul.

— La dumneata, îi răspunse atunci celebrul umorist.

Rîde ciob de oală spartă

Marele poet Heinrich Heine a asistat odată la reprezentarea unei comedii ai

căror eroi erau niște burghezi înfumurați și proști. Și, ca un făcut, spectatorii, toți burghezi, rîdeau cu hohote. Nemaiputîndu-se stăpîni, Heine strigă:

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că se poate rîde cu așa plăcere privindu-te în oglindă.

Dac-ar fi știut

Actorul Matei Pascally, unul din precursorii teatrului romînesc, colinda Moldova cu căruțele lui, în care se aflau, de-a valma actorii și recuzita. Intr-unul dintre aceste drumuri, trupa poposi într-un orășel din apropierea Vasluiului. Intîmplarea făcu ca boierul Ioniță Burdoiu proprietarul unei moșii, să-și serbeze tocmai în ziua aceea onomastica. Aflînd de sosirea „comedianților", hotărî să organizeze o reprezentație la conac. El îl chemă pe Pascally și-i spuse:

— Uite, vreau să ne spui diseară cîteva „măscări".

Veșnic dator, cu trupa mîncînd pe apucate, Pascally se gîndi că era un bun prilej să cîștige cîțiva galbeni. De aceea acceptă propunerea boierului Ioniță și întocmi pe loc programul compus din cuplete la modă, monoloage din repertoriul teatrului clasic francez și cîteva cîntece comice de Vasile Alec-

sandri. Mulțumit, boierul nu se mai tocmi și promise să plătească suma cerută de directorul trupei. Dar, temîndu-se ca după spectacol actorii să nu rămînă mai departe la sindrofie și să fie nevoit să le dea și lor mîncare, jupîn Ioniță îi puse în vedere lui Pascally:

— Mă rog, matale, după ce ai spus „măscările", îți iei galbenii și o ștergi!

La care Pascally nu se putu opri și răspunse:

— Dacă știam, jupîne, din capul locului că nu va trebui să rămîn mai mult în compania dumneavoastră, v-ași fi redus la jumătate prețul tocmit!

ȘTIINȚA

Locuitorii din căsuțele de sticlă

„Colaboratori“ necunoscuți ai științei

Maimuțe cu ajutorul cărora se experimentează diferite tratamente împotriva poliomielitei.

...Cînd vii de-a lungul Dîmboviței la Podul Izvor în sus, dai peste Facultatea de medicină veterinară, acolo unde se află spitalul acela pentru animale, unde vin în fiecare dimineață o mulțime de oameni cu cai, cățel, pisici și purcei. Cîțiva pași mai înainte se află institutul de seruri și vaccinuri.

Explicăm că vrem să ajungem acolo unde se prepară tuberculina, injecția robot, care la prima întîlnire cu corpul omenesc, cu armatele

acestui dușman atît de temut care se cheamă bacilul Koch, aprinde beculețe de alarmă. Atunci pe mîna copilului apare o pată roșie, dacă nu, atunci copilul este sănătos.

Sîntem conduși la termostat. O portieră ca de frigider. „Intrarea strict interzisă“. Ușa se deschide totuși pentru noi și simțim o căldură umedă; termometrul arată în jurul a 39 de grade, adică căldura corpului omenesc, cînd sîntem bolnavi. O lumină liniștită ne descoperă o policioară cu eprubete, retorte și borcănele legate la gură. Parcă am fi într-o magazie cu conserve pentru iarnă. Un borcănel are înăuntru un lichid albicios; un altul este umplut cu un lichid roșietic. Pe deasupra un caimac ca de lapte gros, cu multe firișoare.

Am luat în mînă o eprubetă pe jumătate plină cu o pastă verzuie, o pastă de ou cu cartof. Deasupra se instalase ca o ciupercuță, un pufușor ciudat. Aveam în față o colonie de bacili de tuberculoză.

In cetatea asta albă unde se prepară serurile și vaccinurile micuții locuitori ai institutului, după ce se nasc în maternități speciale, în eprubete și retortele doctorilor sînt puși la îngrășat și apoi dresați să-l slujească pe om în lupta cu boala. Serurile și vaccinurile care se prepară aci, în uzina care apără viața nu sînt altceva decît bacili și viruși „îmblînziți“ ai căror „colți veninoși“ au fost smulși înainte de a fi inoculați în sînge. Ei devin aliați ai omului, obișnuiesc organismul uman să reacționeze atunci cînd acesta este invadat de bacili sau viruși luați de la un bolnav. Foștii locuitori ai institutului de seruri și vaccinuri ,aflați în sîngele omului, îi slujesc cu devotament.

Tot aici au fost preparate armele cu care a fost învinsă malaria. Frigurile ei groaznice scuturau înainte vreme aproape un milion de oameni anual. Acum malaria mai deține în total vreo 150 de ostateci, dar zilele ei sînt numărate.

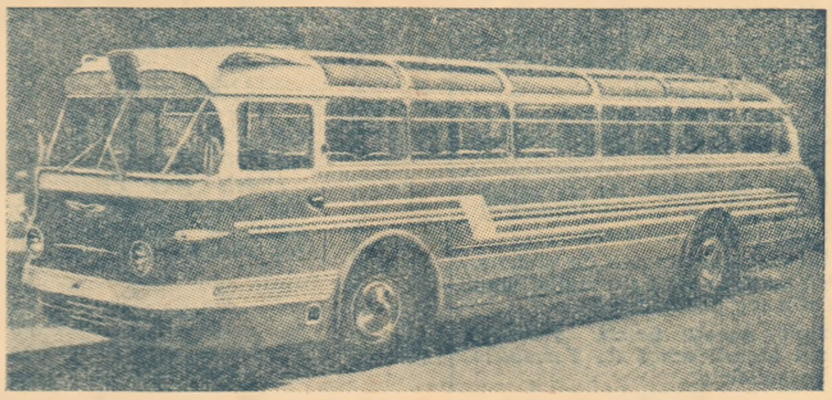
Trebuie să vă spunem de la început că micii locatari ai acestor palate albe — cînd spunem mici nu-i destul, la microscop ei sînt măriți pînă la 100.000 de ori — sînt foarte pretențioși. De aceea și lista de bucate este foarte încărcată. La fiecare 7 zile ei consumă 500 kg de carne — aproape o vacă — Carnea nu trebuie să fie prea grasă și mai ales trebuie să fie foarte proaspătă. Din această carne se prepară o pastă ca un bulion. Unii bacili nu consumă carne nici în ruptul capului. Bucatele lor sînt de exemplu — ouăle și cartofii, aceasta în cazul bacililor tuberculozei. Bacilul tifosului cere carne, bulion și drojdie de bere; cel mai pretențios la „masă“ este bacilul tuberculozei, iar cel mai modest colibacilul.

In fiecare an, peste 1.000.000 de fiole cu seruri și vaccinuri pleacă de aici, din această uzină care apără viața, în întreaga țară, zeci și zeci de mii de vieți omenești sînt astfel ocrotite.

M. ZONIS

„IKARUS 66“

Autobuzele ungurești „IKARUS“ se bucură de o deosebită faimă în întreaga lume. Ele străbat azi drumurile Europei, Asiei, Africei, Americii.

In fotografie: *noul tip de autobuz „IKARUS-66“ se distinge prin confortul și eleganța pe care o oferă călătorilor.*

Filatelie

UN ELEV DE GIMNAZIU POSESORUL CELEI MAI CELEBRE COLECȚII ROMÎNEȘTI

Noii generații de filateliști îi sînt prea puțin cunoscute începuturile filateliei din țara noastră.

Un amănunt care a făcut senzație prin 1890 a fost faptul că cea mai mare colecție o avea un tînăr de 20 de ani. Este vorba de colecționarul Gheorghe Mateescu-Sinaia, care a devenit apoi o celebritate a filateliei romînești.

Nu avea decît zece ani cînd i-a căzut în mînă prima marcă poștală. Era un exemplar de 80 parale din a doua emisiune „Cap de zimbru". A luat-o în mînă cu toată curiozitatea. Nu știa ce reprezintă. De-abia peste cîtva timp un bătrîn călugăr i-a lămurit taina micilor petice de hîrtie, purtătoare de mesaje spre toate colțurile lumii. De atunci, distracția lui favorită a devenit colecționarea mărcilor poștale.

In vacanțe, în căutare de timbre, cotrobăia prin poduri, obicei pe care nu l-a părăsit nici după terminarea școlii. La 20 ani, Gh. Mateescu-Sinaia avea în colecția sa opt exemplare din prima emisiune „Cap de zimbru", 73 din cea de a doua și sute de exemplare din următoarele.

Veți exclama desigur: „O adevărată avere!".

Intr-adevăr, colecția lui ajunsese de atunci celebră, fapt pentru care a fost propus președinte al „Societății Filatelice Romîne", cinste pe care n-a putut-o accepta, deoarece era... cel mai tînăr dintre membrii ei. La prima mare expoziție filatelică din țara noastră el a expus o colecție care cuprindea adevărate nestemate: 14 exemplare „Cap de zimbru" prima emisiune, din care se remarcau un exemplar neștampilat de 27 parale și unul ștampilat de 81 parale, considerate rarități mondiale, peste o sută de exemplare din mărcile „Cap de zimbru" a doua emisiune, precum și cîte o coală întreagă din mărcile de 5 parale și 40 parale.

Valoarea materială a unei asemenea colecții se ridică azi la sute de mii de lei.

VAL. TEBEICA

CURAJ

(Urmare din pag. a III-a)

parat de bombardament, a primit misiunea să facă cu orice preț o breșă în frontul inamic, ajutînd în felul acesta la despresurarea unei unități militare. Ne-am luat zborul. Cînd colo, nori. Nu se mai vedea nici cer, nici pămînt. Dedesubt, teren accidentat, și mai eram și încărcați cu bombe. Ce să vă spun, m-a apucat teama. Nu mă mai gîndeam la atac, ci la aterizare. Cum o să aterizăm? Atunci am auzit, calmă, vocea comandantului: „Inamicul la 300 de metri". Intr-adevăr, intrasem într-o spărtură a norilor, prin care se vedea linia frontului. Deci două primejdii la un loc.

Avionul s-a năpustit spre obiectiv. Fețele tuturor celor din echipaj exprimau hotărîre dîrză. Nici eu nu mă mai gîndeam la aterizare, ci la îndeplinirea misiunii. Am înțeles atunci că sentimentul datoriei a învins teama.

...Ce concluzie au tras cei de la Școala nr. 150 după adunare? Depinde de fiecare... în orice caz, toată lumea a înțeles că omul nu se naște curajos, ci curajul se dobîndește prin voință și stăpînire de sine.

Iar în ceea ce privește țelul despre care vorbeau aviatorii, el trăiește în mintea și inima fiecărui pionier; să-și servească patria. Acest țel e atît de puternic, încît atunci cînd e vorba să-ți servești patria învingi frica, devii curajos.

ȘTIRI ★ ȘTIRI ★ ȘTIRI

● *Pe colina din centrul comunei Șimand, regiunea Oradea, a avut loc, cu puțin timp în urmă, concursul de săniuțe — faza a doua — la care au participat peste 70 de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 1. După o luptă dîrză, concursul a fost cîștigat de Koller Francisc, din clasa a VII-a și de Burlacu Rodica, din clasa a V-a.*

La șah, au participat numai 21 de pionieri, iar pe locul I s-a clasat Ruja Alexandru, urmat de Capra Gavril și Ursuț Lazăr.

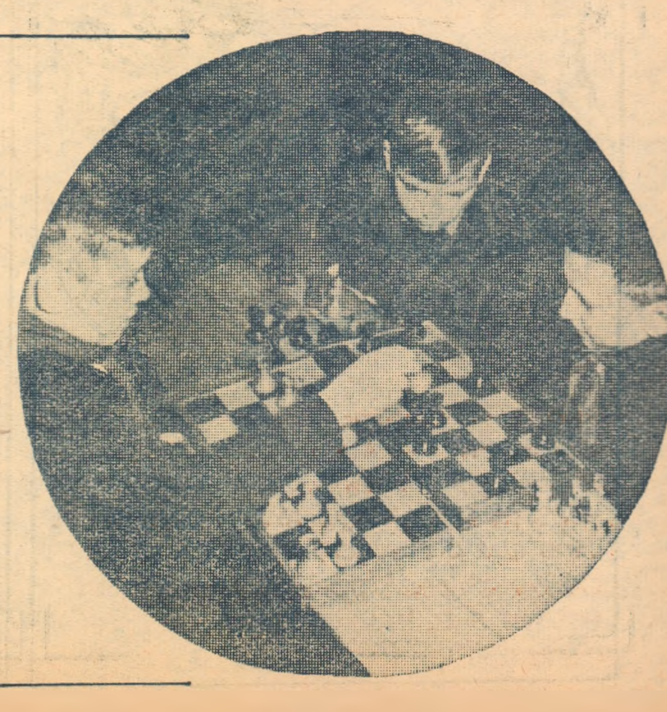
● *3160 de pionieri din orașul Arad au luat startul în probele de șah, săniuțe și tenis de masă. Iată clasamentul final la șah:* BAIEȚI (9—10 ani) *Mihai Aurică, Școala medie nr. 2,* (11—12 ani) — *Mozeș Erwin, Școala de 7ani nr. 5;* (13—14 ani) — *Negru Ion, Școala medie nr. 1.* FETE (9—10 ani) *Kalman Viorica, Școala medie nr. 2;* (11—12 ani) *Rosemblük Juditha, Școala medie nr. 2;* (13—14 ani) *Fruchtman Juta, Școala de 7 ani nr. 4.*

● *Nici raionul Buzău nu s-a lăsat mai prejos. Numai la șah au participat peste 1500 de pionieri, atît de la școlile din oraș, cît și de la școli din raion.*

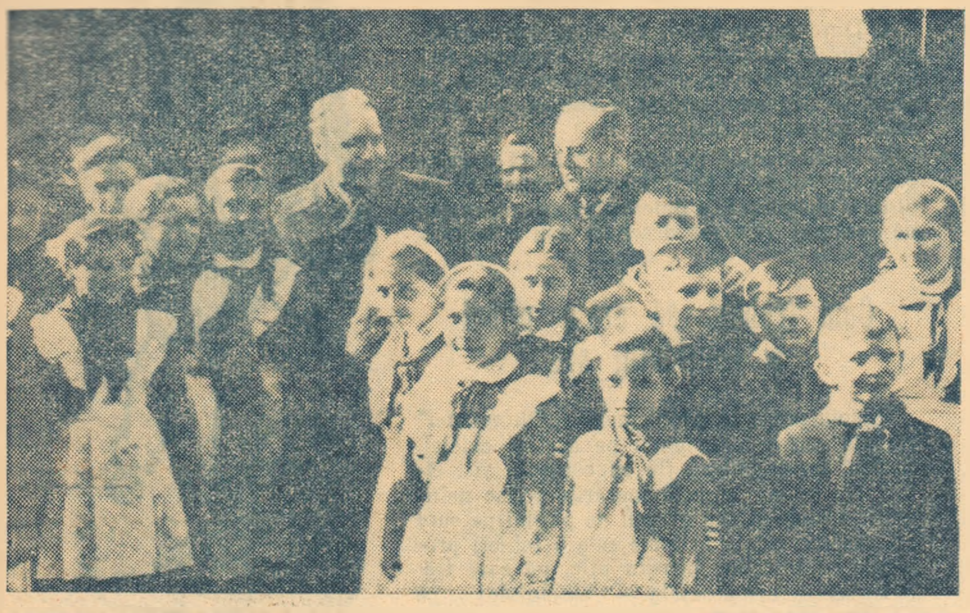
● *Iată campionii raionului Ploiești, la șah:* categoria a II-a fete: *Hleucă Rodica cl. a V-a, Școala de 7ani P. Burchi;* categ. a II-a băieți: *Mateiciuc Marin, clasa a V-a, din Plopeni;* categoria a III-a fete: *Radulescu Georgeta, clasa a VIIa, comuna Tinosu;* categoria a III-a băieți; *Mateiciuc Mihai, clasa a VI-a, din Plopeni.*

SPORT

O PARTIDĂ PASIONANTĂ

Oaspeţi dragi

Zilele acestea ţara noastră a primit delegaţia de partid şi guvernamentală a poporului frate maghiar în frunte cu tovarăşul Ianoş Kadar, prim secretar al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar. De la intrarea pe teritoriul patriei noastre şi în toate vizitele făcute, pretutindeni, poporul romîn a făcut o caldă manifestare de dragoste frăţească şi prietenească, reprezentanţilor poporului vecin.

In fotografie: Tovarăşul Ianoş Kadar, la sosirea în gara Curtici, în mijlocul pionierilor ce au venit să întîmpine delegaţia.

ŞTIRI DIN R. P. UNGARA

Despre prietenii voştri

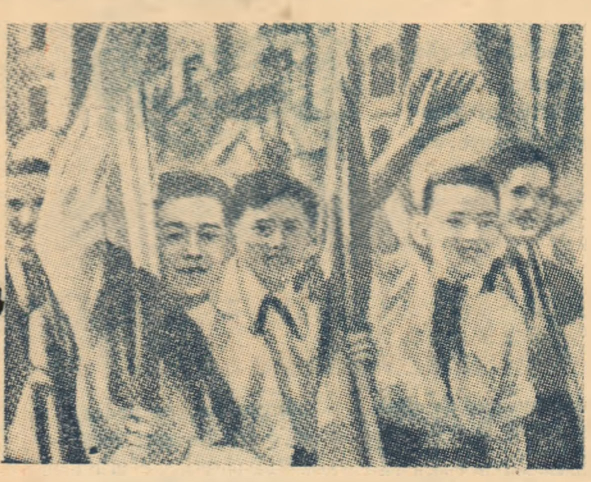
Vă vom povesti cîte ceva despre prietenii voştri, pionierii maghiari. In timpul contrarevoluţiei din Ungaria cînd bandele fasciste deslănţuiseră teroarea singeroasă împotriva comuniştilor, pionierii maghiari s-au purtat cu mult curaj. Devotaţi devizei pionereşti ei şi-au păstrat cravatele purtîndu-le cu curaj, înfruntîndu-i pe huliganii fascişti.

Anul trecut, în luna februarie, mişcarea pionierească s-a reorganizat. Acum, peste tot, în ţară, pionierii îşi desfăşoară activitatea în colectivele pioniereşti. In fiecare an se desfăşoară, în sate şi la oraşe, mari serbări pioniereşti. 4 aprilie — ziua eliberării Ungariei de sub jugul fascist şi ziua de 1 Mai sînt sărbătorite prin întîlniri pioniereşti, concursuri sportive, carnavaluri vesele.

Un orăşel al copiilor

Se află situat în vechiul castel Korolyi al Fot, nu departe de Budapesta. Stăpînii acestui domeniu sînt copiii între 10 şi 14 ani, copii orfani care îşi găsesc aici un cămin cald şi primitor. Poporul maghiar înconjură cu multă dragoste copiii aflaţi în orăşel. Deşi porţile castelului s-au deschis de mai multe zile, darurile continuă să sosească. Ferma din Gödöllö a dăruit copiilor patru cai minunaţi. Copiii au mai primit aparate de radio, patefoane, aparate de televiziune, mii de cărţi.

Şi mereu sosesc alte şi alte daruri.

PIONIERI UNGURI LA O SERBARE

MAI SINT TREI ZILE PINA LA ALEGERI

Cu cîntecul şi dansul

Era o duminică de februarie. Soare, cald şi un vînt plăcut de primăvară. Ca de obicei, pionierii ansamblului s-au adunat la Palatul pionierilor. Această zi însă se deosebea de toate celelalte. Pionierii auziseră cu toţii de la părinţi, profesori sau din ziare despre un eveniment de seamă din viaţa patriei noastre: alegerile de deputaţi pentru Sfaturile populare. Şi în această duminică primăvăratică erau mai veseli ca de obicei; plecau în campanie electorală în comuna Săcele!

Imbrăcaţi în uniforme curate şi cu cravatele la gît, erau nerăbdători să se urce în maşini şi să ajungă cît mai de grabă la Săcele. Şi călătoria a început. Veselia şi voia bună domnea printre ei. In sfîrşit, iată-i în faţa Căminului cultural „N. Bălcescu" din comună. Sala Căminului se umpluse de spectatori şi, încetul cu încetul, deveni neîncăpătoare. La început nimeni nu-şi mai găsea locul de emoţie, însă îndată ce se urca pe scenă devenea altul,

Programul pionierilor din Oraşul Stalin s-a bucurat de un succes deosebit şi cîntece ca „Palatul pionierilor", „Pescarul amator" interpretate de pionierele Balaş Maria şi Sorescu Margareta, „Nea Alecu", solist fiind pionierul Lupaşcu Ştefan, dansurile şi orchestra de mandoline au fost bisate de locuitori şi pionierii din Săcele.

După spectacol, pionierii ansamblului s-au fotografiat cu prietenii din Săcele şi au stat de vorbă cu tovarăşul Dombi Mihai, candidat al F.D.P. în circumscripţia electorală nr. 7 Baciu. (vezi clişeul). De la dînsul au aflat multe din realizările regimului nostru democrat-popular în Săcele. Apoi tovarăşul Simon, secretar al Sfatului popular, le-a mulţumit pionierilor, în numele locuitorilor, pentru spectacolul dat.

P. MUNTEANU
(după scrisoarea pionierilor *Marin Nicolaie* şi *Olaru Nicolaie* din Oraşul Stalin)

La Şcoala de 7 ani nr. 18 din Brăila va fi o secţie de votare. Despre acest lucru pionierii au şi aflat. Urmarea, v-o închipuiţi: toate clasele sînt pavoazate cu lozinci, panouri, gazete festive.

Alegerea deputaţilor în Sfaturile populare e o zi de sărbătoare. „Aşa a fost ieri, aşa este astăzi" este intitulată serbarea dată de pionierii brigăzii artistice din comuna Dragoş Vodă, regiunea Bucureşti.

Parcul pionierilor „2 Martie", — aşa se va numi noul parc din comuna Salonţ, raionul Moineşti.

Şi pionierii din comuna Jurilovka din regiunea Constanţa au dat o serbare. Poeziile „Stema ţării" de M. Beniuc, „Partidului" de A. Toma şi sceneta „Domn' Colonel" au fost viu aplaudate.

Mărţişoare

Primăvara, la care ne gîndim cu drag întotdeauna, ne-a bucurat venind pe neaşteptate. Se vede că şi ei i-a fost dor de noi, de s-a grăbit mai mult ca-n alţi ani să ne revadă.

A dezlegat zefirul şi i-a dat liberă cale peste munţi şi văi, peste sate şi oraşe. Apelor le-a deschis zăgazurile de gheaţă şi cu mîinile ei calde a mîngîiat uşor crengile uscate şi înţepenite de frig ale copacilor. Mugurii şi colţii ierbii s-au trezit şi ei.

Uşoară şi veselă, a intrat apoi în oraş. A pătruns în case, a deschis larg uşile, a deschis ferestrele, şi pe toţi i-a alungat la soare şi aer, la plimbare. Celor mici le-a furat fularele, căciuliţele, lăsîndu-i aşa, să-i ciufulească vîntul. Le-a dat în schimb trotinete, biciclete, şi toate aleile din parcuri. Celor mari le-a spus dojenitor: — „nu-i frumos să fiţi posomorîţi — hai, zîmbiţi!" Şi, după cît se vede, cei mari înţeleg de vorbă bună şi fac aşa cum îi îndeamnă primăvara.

Şi tot ea, harnică cum e, a plecat mai departe să aşeze la răspîntiile străzilor, în vitrinele magazinelor alte mii de bucurii pentru oameni: mărţişoarele.

Mărţişoare!... Mărţişoare!... Aşternute în catifea, nenumărate figuri mici, colorate, din metal sau cristal, strîng în jurul lor grupuri de admiratori. Pentru cîteva clipe uită toţi de treburi, de grijile lor şi rămîn să-l aleagă pe „cel mai frumos". Care-i cel mai nimerit să-i poarte mesajul inimii, pentru cei dragi lui? Şi toţi aceşti cercetători atenţi şi nehotărîţi, în faţa mărţişoarelor se gîndesc cu drag la alţii. Nimeni nu-şi cumpără mărţişor pentru el. Mărţişoarele se dăruiesc. Şi se vînd mii de mărţişoare. Aşa e obiceiul.

Primăvara ştie că-i frumoasă şi se joacă cu noi. Uneori se ascunde şi atunci cerul îşi îmbracă haină plumburie şi aruncă ultimii fulgi de zăpadă. Chiar de-i frig, chiar de ne mai zgribulim în paltonul gros de iarnă şi mai suflăm în pumnii îngheţaţi, tot nu ne supărăm pe ea. Primăvara e pe undeva pe-aproape. Peste cîteva zile vom purta toţi mărţişoarele legate cu fir alb şi roşu; împletire subţire şi gingaşă de mătase, de bucurie şi speranţă.

MARIA RUSU

TEATRUL ACADEMIC DE OPERA ŞI BALET „KIROV" DIN LENINGRAD IN TURNEU LA BUCUREŞTI.

IN FOTOGRAFIE: *BALERINII ALLA OSIPENKO Ş ALEXANDR GRIBOV INTR-O SUITA DE DANSURI.*

atenţiune!

Atenţiune!

Gazeta noastră organizează între 1 martie şi 1 aprilie a. c. o „Olimpiadă Literar-Artistică"!

Atenţiune!

Olimpiada este prevăzută cu premii mari în obiecte!

Atenţiune!

Pot participa:

Toţi pionierii şi şcolarii — bineînţeles, cei care vor şi care nu se tem... să-şi bată capul.

Ce trebuie să ştie fiecare participant

a. In cadrul „Olimpiadei" se vor indica un număr de tablouri, care vor fi publicate şi în gazeta noastră. Tablourile însă trebuie văzute de participant şi la vreo expoziţie sau fie şi intr-o culegere de reproduceri în culori. Acest lucru îl va ajuta să înţeleagă mai bine tabloul, să-i vadă coloritul etc.

b. Răspunsurile la toate cele cinci puncte ale „Olimpiadei" se trimit în acelaşi plic.

c. Toate lucrările prevăzute în acest regulament sînt obligatorii pentru participant. Este interzisă inlocuirea culegerii personale de folclor prin copierea din cărţi existente.

Problemele Olimpiadei

1. Participantul îşi va alege unul din tablourile publicate de gazetă. Pe baza ideii acestui tablou şi cu ajutorul propriei sale imaginaţii, pionierul va compune o povestire. In cazul cînd tabloul ales va fi un peisaj, povestirea va fi inlocuită cu descrierea acelui colţ de natură.

De ţinut minte: Atît povestirea, cît şi descrierea acelui colţ pot fi făcute nu numai în proză, ci şi în versuri. Depinde de pricepere.

2. Participantului i se cere să numească o carte citită de el, indicînd titlul şi autorul ei. Cartea poate fi un roman, o povestire sau o culegere de poezii. Cartea trebuie să vorbească fie despre trecutul de luptă al poporului nostru, fie despre munca şi lupta de azi pentru construirea socialismului, fie despre diferite aspecte ale naturii patriei. Participantul va trebui să indice eroii principali şi să povestească — foarte pe scurt acţiunea. In cazul cînd cartea aleasă va cuprinde descrieri ale naturii patriei, trebuie indicat cel mai frumos pasaj din carte sau poezia cea mai frumoasă.

3. De asemeni, participantul la „Olimpiadă" va trebui să vizioneze un film romînesc pe tema patriotismului; aci va numi filmul, eroul principal şi actorul care l-a interpretat.

4. Din ţinutul natal, pionierul care participă la „Olimpiadă" va trebui să indice trei monumente istorice şi să povestească — pe scurt — legenda satului, comunei sau oraşului în care locuieşte.

5. Participantul trebuie să trimită o culegere din folclorul ţinutului natal compusă fie dintr-o strigătură, o ghicitoare, sau un model de cusătură (frumos desenat) sau o baladă.

Cum trebuie să arate plicul şi conţinutul său

Răspunsurile la problemele „Olimpiadei" trebuie scrise toate cinci pe acelaşi caieţel. Scrisul va trebui să fie cu cerneală şi... citeţ! Nu se vor corecta lucrările scrise neîngrijit. Caieţelul sau grupul de pagini pe care aţi răspuns odată la toate cele 5 (cinci) probleme se introduc într-un plic, pe care trebuie scrise următoarele — bineînţeles, pe partea unde se scrie de obicei adresa trimiţătorului:

— numele şi pronumele;

— şcoala, clasa şi adresa şcolii.

Adresa şcolii va fi foarte exactă, cuprinzînd: satul (comuna) numărul, strada şi numărul, raionul (oraşul) şi regiunea.

Adresa de acasă a participantului poate fi scrisă înăuntru, pe spatele lucrării.

Cum se trimite plicul cu răspunsurile şi de cînd se poate face acest lucru

Plicurile se primesc la redacţie începînd cu data de 1 mai 1958 şi pînă la 31 iulie 1958, data poştei.

Pe plic, se va scrie citeţ:

Către redacţia „Scînteia pionierului" — Bucureşti, P-ţa Scînteii nr. 1 — „Pentru Olimpiadă".

Toate lucrările vor purta semnătura directorului şcolii şi a instructorului superior.

Cele mai bune lucrări cuprinzînd toate cele cinci răspunsuri vor fi premiate.

Se va acorda şi un premiu special: 15 zile într-o tabără la munte sau la mare.

In încheiere, succes şi... urmăriţi cu atenţie numerele viitoare ale gazetei, în care vor fi publicate tablourile!

Pe curînd, prieteni!

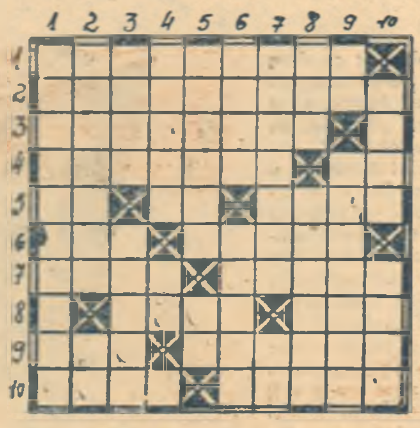

jocuri ○ cuvinte încrucişate

Fantezie în „A"

ORIZONTAL

1. Căderi de apă; 2. Intre stilou şi... haină; 3. Pierderi; 4. Agresor — „La revedere" copilăresc"; 5. Calciu — 100 m.p. — Emil... mare poet romîn din Transilvania, prieten cu Ady Endre; 6. Fir — Nume bărbătesc; 7. Cutie pentru săpun — Ucigaşi; 8. Ca zăpada — Lucra pămîntul; 9. Ospătarul lui Caragiale — Indicat; 10. Pronume demonstrativ (pop.) — Lac.

VERTICAL

1. Animal marin cu multe braţe; 2. Aninată — Campion; 3. O rudă care cîntă la trompetă (!) — La Smîrdan, în 1877; 4. Ozon se îndrepta spre poarta adversă... — Articol; 5. Comună, reşedinţă de raion, în regiunea Bucureşti — Nu; 6. Ţin calea — Sudalmă; 7. Pleoapa... scenei! — Posed; 8. Retez — Dacă ai castraveţi şi roşii, e gata! 9. R! — Are multe păsări; 10. Dormitor (arh.) — Uite.

M. RANTZER

Strîngeţi cerculeţele

Pentru jocul acesta aveţi nevoie de cerculeţe tăiate din carton, pe care le coloraţi în diferite culori.

Fiecărui jucător i se dau cinci cerculeţe: unuia numai roşii, altuia albastre şi aşa mai departe. Jucătorii se aliniază în rînd, la o distanţă aproximativ de un metru unul de altul. Sînt legaţi la ochi. La comandă, ei păşesc inainte, punînd cîte un cerculeţ pe podea, după fiecare trei paşi. După ce pun toate cerculeţele, jucătorii se întorc şi încep să le strîngă. Cîştigă acela care se intoarce primul la linia de plecare cu toate cerculeţele depuse de el. Cerculeţele de carton pot fi înlocuite prin cuburi sau cutii de chibrituri.

Fereşte-ţi picioarele!

In sala sportivă, aproximativ la un metru de perete, se aliniază în rînd, la distanţă de un cot unul de altul, vreo 5—7 copii. Conducătorul jocului se opreşte la doi-trei metri de cel din mijloc. Punînd mingea jos, pe podea, el o trimite spre unul din jucători, căutînd să-i lovească cu ea picioarele. In acest timp, poate face şi mişcări înşelătoare. Ţinînd picioarele strîns lipite, jucătorii caută să scape de minge, sărind în sus. Acela care n-a reuşit să sară şi a fost atins de minge, iese afară şi trece la aruncat mingea.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti. Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.